23. PROTOKÓŁ W SPRAWIE STAŁEJ WSPÓŁPRACY STRUKTURALNEJ USTANOWIONEJ NA MOCY ARTYKUŁU I-41 USTĘP 6 I ARTYKUŁU III-312 KONSTYTUCJI

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

UWZGLĘDNIAJĄC artykuł I-41 ustęp 6 i artykuł III-312 Konstytucji,

PRZYPOMINAJĄC, że Unia prowadzi wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa, której podstawę stanowi osiąganie coraz większego stopnia zbieżności działań Państw Członkowskich,

PRZYPOMINAJĄC, że wspólna polityka bezpieczeństwa i obrony stanowi integralną część wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa; że zapewnia Unii zdolność operacyjną, opartą na środkach cywilnych i wojskowych; że Unia może korzystać z tych środków w misjach określonych w artykule III-309, przeprowadzanych poza Unią, które mają na celu utrzymanie pokoju, zapobieganie konfliktom i wzmacnianie międzynarodowego bezpieczeństwa, zgodnie z zasadami Karty Narodów Zjednoczonych; że zadania te powinny być wykonywane z wykorzystaniem potencjału wojskowego zapewnianego przez Państwa Członkowskie zgodnie z zasadą „jednolitych sił",

PRZYPOMINAJĄC, że wspólna polityka bezpieczeństwa i obrony Unii nie wpływa na specyficzny charakter polityki bezpieczeństwa i obrony niektórych Państw Członkowskich,

PRZYPOMINAJĄC, że wspólna polityka bezpieczeństwa i obrony Unii szanuje wynikające z Traktatu Północnoatlantyckiego zobowiązania tych Państw Członkowskich, które uważają, że ich wspólna obrona jest wykonywana w ramach Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, która nadal stanowi podstawę zbiorowej obrony jej członków oraz jest zgodna ze wspólną polityką bezpieczeństwa i obrony przyjętą w ramach tej organizacji,

PRZEKONANE, że bardziej zdecydowana rola Unii w kwestiach bezpieczeństwa i obrony przyczyni się do ożywienia odnowionego Sojuszu Atlantyckiego, zgodnie z uzgodnieniami „Berlin Plus",

ZDECYDOWANE zapewnić Unii zdolność wypełniania w pełni jej obowiązków w ramach wspólnoty międzynarodowej,

UZNAJĄC, że Organizacja Narodów Zjednoczonych może zażądać pomocy Unii przy wykonywaniu misji podejmowanych w przypadkach nadzwyczajnych na mocy rozdziałów VI i VII Karty Narodów Zjednoczonych,

UZNAJĄC, że wzmocnienie polityki bezpieczeństwa i obrony będzie wymagało wysiłków w zakresie potencjału ze strony Państw Członkowskich,

ŚWIADOME, że rozpoczęcie nowego etapu w rozwoju europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony pociąga za sobą zdecydowane zaangażowanie danych Państw Członkowskich,

PRZYPOMINAJĄC znaczenie pełnego zaangażowania ministra spraw zagranicznych w prace związane ze stałą współpracą strukturalną,

PRZYJĘŁY następujące postanowienia, które są załączone do Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy:

Artykuł 1

Stała współpraca strukturalna określona w artykule I-41 ustęp 6 Konstytucji jest dostępna dla każdego Państwa Członkowskiego, które, z dniem wejścia w życie Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy, zobowiązuje się:

a) działać bardziej intensywnie w celu zwiększenia swoich zdolności obronnych, poprzez rozwój swoich krajowych wkładów i udziału, w stosownych przypadkach, w siłach wielonarodowych, w ramach głównych europejskich programów wyposażenia wojskowego, oraz w działalności Agencji ds. Rozwoju Zdolności Obronnych, Badań, Zakupów i Uzbrojenia (dalej zwaną „Europejską Agencją Obrony"), oraz

b) mieć możliwość zapewnienia, najpóźniej do 2007 roku, albo na poziomie krajowym, albo jako część wielonarodowych sił zbrojnych, wyspecjalizowanych jednostek zbrojnych przeznaczonych do udziału w planowanych misjach, których strukturę określono na poziomie planu taktycznego jako zgrupowanie taktyczne wraz z elementami wsparcia, włącznie z transportem i logistyką, które są zdolne do podjęcia misji, o których mowa w artykule III-309, w terminie od 5 do 30 dni, w szczególności w odpowiedzi na wniosek Organizacji Narodów Zjednoczonych, i które mogą prowadzić operacje w początkowym okresie przez 30 dni, z możliwością przedłużenia tego okresu do co najmniej 120 dni.

Artykuł 2

Aby osiągnąć cele, o których mowa w artykule 1, Państwa Członkowskie uczestniczące w stałej współpracy strukturalnej zobowiązują się:

a) współpracować, od wejścia w życie Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy, aby osiągnąć uzgodnione cele dotyczące poziomu wydatków inwestycyjnych w zakresie wyposażenia obronnego oraz regularnie poddawać przeglądowi te cele w świetle uwarunkowań związanych z bezpieczeństwem i z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii,

b) zbliżyć, w miarę możliwości, swoje systemy obronne, zwłaszcza poprzez zharmonizowanie identyfikacji potrzeb wojskowych, poprzez łączenie i, w stosownym przypadku, poprzez specjalizację ich środków i potencjału obronnego, jak również poprzez zachęcanie do współpracy w dziedzinie szkolenia i logistyki,

c) podjąć konkretne środki w celu zwiększenia dyspozycyjności, interoperacyjności, elastyczności oraz zdolności do rozmieszczania sił, zwłaszcza poprzez określenie wspólnych celów w zakresie użycia sił, uwzględniając możliwość ponownego rozpatrzenia krajowych procedur decyzyjnych,

d) współpracować w celu podjęcia niezbędnych środków, aby uzupełnić, przy uwzględnieniu podejścia wielonarodowego i bez uszczerbku dla zobowiązań Państw Członkowskich w Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, braki stwierdzone w ramach „Mechanizmu Rozwoju Potencjału Wojskowego",

e) uczestniczyć, w stosownym przypadku, w rozwoju głównych wspólnych lub europejskich programów wyposażenia w ramach Europejskiej Agencji Obrony.

Artykuł 3

Europejska Agencja Obrony przyczynia się do regularnej oceny wkładu uczestniczących Państw Członkowskich w zakresie potencjału, w szczególności wkładu dokonanego zgodnie z kryteriami ustanowionymi między innymi na podstawie artykułu 2 oraz składa sprawozdanie w tym zakresie co najmniej raz do roku. Ocena może służyć za podstawę zaleceń oraz decyzji europejskich Rady przyjmowanych zgodnie z artykułem III-312 Konstytucji.